



ELSŐ FEJEZET

Vasárnap. Nem lehetne legalább *egy* olyan vasárnap, amikor nem a porban fekszik, és kiscicákat keres?

– Biztos benne, hogy ott vannak? – kérdezte Sera hátrafordulva, amint a ház alatt csúszott-mászott. Elemlámpájának fénye visszaverődött a régi, festett fagerendákról.

– Biztos – felelte a nő. – Legalábbis azt hiszem.

Onnan, ahol Sera feküdt, csak a nő lábát lehetett látni, és a szexi pink körömlakkot a tökéletesen kipedikűrözött lábkörmein.

Sera felsóhajtott. *Rám férne egy pedikűr. Bár mi értelme? Úgyis mindig csizmát hordok.*

Hátat fordítva a ház alapját ellepő limlomhalomnak Sera félretolt egy pókhálót, és kommandós stílusban hason kúszott előre.

Az elemlámpája fényében meglátott valamit a félhomályban. Egy koromfekete, szőrös gombóc lapult a falhoz, szeme kikerekedve, háta felpúpozva.

Sera közelebb oldalazott, és lassan nyújtotta a kezét a rémült kiscica felé. A kiscica odakapott, majd mérgesen fújt. Milyen bátor, milyen harcos, kuncogott halkan Sera.

– Nyugi, nem bántalak – suttogta. Egy hirtelen mozdulattal a nyakszirtjénél megragadta a fűjtató és sziszegő kis teremtményt. – Gyere, te kis kemény legény, nálam biztonságban leszel.

A karjába helyezte a kiscicát, visszadugta az elemlámpát a melltartójába, és visszafele kezdett kúszni a földön, a fenekét mutatva a nagyvilágnak.

– Egy megvan – mondta.

A kutyája, Buffy odaugrott hozzá, és megnyalta az arcát.

– Nee, Buff! – tolta félre a staffordshire terrier keveréket, majd nyögdécselve feltápáskodott, és a pink lábkörmű nő kezébe nyomta a kiscicát. – Megfogná egy pillanatra?

Buff nem hagyta abba az izgatott ugrándozást.

– Jól van a kutyája? – kérdezte a nő, és a magasba emelte a kiscicát, mint Rafiki Simbát az *Oroszlánkirály* nyitójelenetében.

Sera elhelyezte a hordozó ketrecet az árnyékos oldalon.

– Persze, minden rendben, szereti a kiscicákat.

A nő bólintott, majd vonakodva megmutatta az apróságot a farkát csóváló kutyának, aki végignyalta a kiscicát hatalmas, rózsaszínű nyelvével.

Sera megfogta az átázott kismacskát, és berakta a hordozóba. A kiscica hátrarohant, lekuporodott a piros skótkockás takaróra, és mérgesen fűjt. Buffy lefeküdt a ketrec mellé, fejét a mancsára helyezte, farkával a terasz fapadlóját csapkodta.

– Mit gondolsz, van több is? – kérdezte a nő, és szemöldökét ráncolva nézett az izgatott kutyára.

– Ahol egy van, ott általában van több is.

Egy órával később koszosan, izzadtan, kezén egy dög-
lött patkány ragacsos maradványával Sera megtalálta az
összeset.

– Úgy tűnik, ennyi. Négy. Elviszem őket az állatorvos-
hoz, hogy megnézze őket, aztán visszajönnek ide a men-
helyre, amíg készen nem állnak az örökbefogadásra.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta a nő. – Hallot-
tam, hogy nyávigznak, de fogalmam se volt, mit csináljak.

– Én köszönöm, hogy szólt, és megkereste a Rose Men-
helyet.



– Siri, hívd fel Tobyt!

– Tappancs állatklinika – harsogott Toby mély hangja Sera
fülesébe.

– Szia, Herriot – köszöntötte Sera. Toby becenévéről
Rose nagymama tehetett, aki teljesen odavolt a híres, brit
állatorvosért, James Herriotért, és Serával együtt legalább
tízszer nézték meg az életét elbeszélő régi tévésorozatot.
Szombat délutánonként leültek a kanapéra, sütit ettek,
és nézték a sorozatot, miközben hol sírtak, hol nevettek.
Aztán Sera elolvasta az állatorvosról szóló könyveket is, és
amikor pár éve új sorozat készült, megnézte azt is. Így szü-
letett a Herriot becenév. A híres állatorvosnak különleges
hely jutott Sera szívében. Akárcsak Tobynak.

– Képzeld! Van egy rakat pihe-puha gombócom. Rájuk
néznél?

– Mikor máskor, mint vasárnap. Na és milyenek, kutya-
vagy macskafélék?

– Négy macskaféle.

- És milyen messze vagy?
- Negyedóra múlva ott tudok lenni.
- Rendelek pizzát. Eszel velem?

Serának megkordult a gyomra. Késő délután volt már, sok idő telt el, amióta elfogyasztotta a reggeli teáját meg hozzá a kekszet. Ráadásul a keksz felét Buffy ette meg.

– Hát persze. A pizza szuper ötlet.

– Befűtök a rendelőben – mondta Toby. – Pizzát meg rendelünk akkor, amikor ideértél.

Sera nem is tudta, mihez kezdene Toby nélkül. Dr. Toby McManus állatorvos vette kezelésbe az összes állatot, amiket Sera megmentett, ráadásul ingyen, ami megmentette a Rose Menhelyet, az anyagi nehézségekkel küszködő állatmenhelyet, amit Sera üzemeltetett.

Amikor Rose nagymama meghalt, Serára hagyta szerezett telkét, ami Sydney északi strandjainál, Oxford Fallsban volt. Az ingatlanon egy föderációs stílusban épült bájos ház állt, előtte egy bozótosban végződő elkerített legelő terült el, és az egész terület csupán pár percre volt az óceántól. Az egész tulajdont valószínűleg csillagászati áron lehetett volna eladni, és az így kapott pénzből Sera utazgathatott volna, vagy legrosszabb esetben elkezdhetette volna a kreatívírás-mesterképzést.

Ám a nagymama házában három vénséges macska lakott, és amíg életben voltak, Sera úgy érezte, kötelessége gondozni őket. Rose imádta a macskáit, még James Herriotnál is jobban, Sera pedig imádta Rose-t. Így aztán félretette eladási terveit, és inkább beköltözött.

Aztán egy szép nap, amikor futni volt a környéken, az út melletti bozótsoron észrevett egy tekergő vászonzsákot, és legnagyobb rémületére benne négy újszülött kiskutyát.

Sera ott nyomban úgy döntött, hogy hazaviszi a kiskutyákat, és amikor azok egy kicsit nagyobbcskák lesznek, keres nekik olyan otthont és gazdát, amelyet megérdemelnek. Akkor Sera még nem tudta, hogy azok a kiskutyák teljességgel megváltoztatják az életét.

Aznap Toby volt a hozzá legközelebbi állatorvos, amiért Sera örökké hálás lesz, mert nélküle, a bátorítása és rendíthetetlen barátsága nélkül talán sosem lett volna bátorítása a nagymamája örökségéből, Rose földjén létrehozni egy állatmenhelyet.

Két évvel később a Rose Menhely egy kicsi, de annál lelkesebb menhelyé vált, amely elhagyott vagy elveszett kutyáknak, macskáknak, tengerimalacoknak és nyulaknak nyújtott átmeneti otthont. Ha egy állat segítségre szorult, Sera befogadta, és aztán talált neki egy szerető családot. Még egy alutáplált lovat és egy félbolond bárányt is elszállásolt egy istállóban a legelő távoli végében, és Toby segített mindkettő ellátásában. Toby gondját viselte minden kisebb-nagyobb teremtménynek, beleértve Serát is.

Buffy kiugrott a kocsiból, és vad farokcsóválás kíséretében Toby felé rohant.

– Szia, te kis bűdös – mondta Toby, miközben lehajolt, és a kutya füle tövét vakargatta. – Elégge kikerekedtél.

Sera kirángatta a kiscicákkal teli rácsos hordozót a kocsiból, és Toby kezébe nyomta.

– Buffy ugyan kerek, viszont csupa izom. – Toby rosszallóan hümmögött, amint bevitte a hordozót a rendelőjébe, és a vizsgálóasztalra helyezte. Bekukucskált a rémült kiscicákhoz, akik összebújtak, és nagy, kerek szemekkel néztek vissza rá. – Nincs anyukátok?

Sera nekitámaszkodott az íróasztalnak.

– Nem láttam az anyjukat, de azért hagytam kinn egy kis kaját, és a nő, akinek a háza alatt elbújtak a kiscicák, azt mondta, felhív, ha lát arra lődörögni egy felnőtt macskát.

– Szóval a ház alatt voltak? Akkor már értem... – Toby felhúzta a szemöldökét, és Sera pólója felé biccentett a fejével.

Sera lenézett a pólójára, és elfintorodott. Csupa por volt, és a döglött patkány maradványából a trikójára is jutott, nemcsak a kezére, ahogy gondolta.

– Pfuj, szerintem ez a döglött patkány trutymója rajtam. Toby arcára kamu undor ült ki.

– Fú, de gusztustalan. Nincs kedved átmenni és megmosakodni? Addig megvizsgálom ezeket a kis méregzsákokat.

Toby rendelője a háza részét képezte. Sera rengeteg időt töltött itt. Szinte a második otthonává vált. Az előszobán át beiskolt a fürdőszobába, közben vigyázott, hogy ne nagyon érjen hozzá semmihez. Amikor a tükörbe nézett, hátrahőkölt: rémesen festett. Vöröses haja izzadt homlokához tapadt, az álla sáros volt, és sárpöttyök keveredtek a szeplői közé is. Igazából ráférne egy alapos zuhany, de az, hogy meztelenre vetkőzzön Toby házában, olyan határvonal volt, amit nem igazán szeretett volna átlépni, jóllehet tudta, hogy semmi értelme (ezt Toby is elmondta neki nem is egy alkalommal).

Sera lehámozta magáról a koszos pólót, és berakta egy műanyag zacskóba, aztán megmosta az arcát és a nyakát, összefogta a haját lófarkba egy hajgumival, amit a zsebében talált, majd letörölte a farmerjét egy törülőronggyal. Végül kölcsönzött egy keveset Toby dezodorjából meg egy „Tappancs állatklinika” feliratú pólót, ami ötször nagyobb volt a méreténél, és lógott filigrán alakján.

Újra belenézett a tükörbe. Továbbra is csapzott volt, de legalább tiszta. Szinte.

Visszaosont a rendelőbe, és mosolyogva nézte, ahogy Toby gügyög minden egyes cicának, akit megvizsgál. Tobyban megvolt minden, amiért a nők többsége megőrülne. Magas volt, karamellárnyalatú, világosbarna haja lágy, engedetlen fürtökben keretezte az arcát, tökéletes tejeskávészínű szeme pedig legtöbbször lágyságot sugárzott. Jóképű volt, mégpedig az a fajta, akit egyaránt megbámult férfi és nő, emellett okos, kedves és vicces, és mindennek a tetejébe szerette az állatokat. Sera sokszor ugratta Tobyt azzal, hogy a női ügyfelei, de olykor egy-két férfi is, szinte elolvadnak a jelenlétében.

Sera hagyta Tobyt dolgozni, és a hallban várakozott. Megkönnyebbülten sóhajtva huppant a kanapéra, és lehunyta a szemét. Tobyval sosem volt köztük több barátság nál. Legjobb barátok voltak. Már az első találkozás-kor egymásra kattantak, és utána rengeteg időt töltöttek együtt, filmeket néztek, és csupa egészségtelen ételt ettek. Toby Sera bizalmasa és tanácsadója volt szinte mindenben: kezdve azzal, hogyan gondozzon egy vemhes nyuszt, egészen addig, hogy miként kommunikáljon az anyjával. Sera pedig mindig ott volt Tobynak: felvidította azokon a napokon, amikor a munka miatt lehangolt volt. Iszonyatosan szerette Tobyt, de nem *úgy*, és tudta, hogy Toby ugyanúgy érez iránta.

– Hali! – hallotta Sera, és lassan kinyitotta a szemét. – Fenn vagy?

Toby hátrasimította vizes haját. Látszott, hogy most jött ki a zuhanyból.

– Kicsit elszundítottam. – Sera oldalra fordította a fejét, és szemével követte Tobyt, ahogy átment a szobán. – Mi van a cicákkal? Ja, és elloptam egy pólódat.

– A cicák jól vannak. Ja, húsz dolcsi.

– Add hozzá a számlámhoz – mosolygott kajánul Sera. Csak a jóisten segíthetne, ha Toby egyszer benyújtaná a számlát, amin rajta lenne mindaz, amivel Sera tartozik. Valószínűleg nagyobb lenne az összeg, mint amennyit a lelke ér. – Mikortól kezdhettek gazdit keresni nekik?

– Szerintem olyan négy-öt hetesek, így már le lehet őket választani. Jövő héten elkezdem beoltani őket.

– Kösz, Herriot. Mi lenne velem nélküled?

– Pff – válaszolta Toby. – Kérsz valamit inni?

– Arról a házi lötyről beszélsz, amit egy kliensedtől kaptál?

– Aha.

– Akkor inkább nem kérek. Olyan, mint egy lórúgás, és még vezetnem kell. Plusz még meg kell írnom valamit holnapra. Jó lesz a víz.

Toby bólintott, és eltűnt a konyhában. Egyik kezében egy címke nélküli barna üveggel, a másikban egy pohár vízzel tért vissza. Átnyújtotta Serának a poharat. – Annak a temetkezési helynek kell írnod valamit?

Sera írt mindenkinek, aki csak megbízta. Amikor az állatmenhely létrehozásába vágta a fejszáját, hamar megtanulta, hogy ne legyen finnyás, miután ráeszmélt, hogy a kevéske örökölt pénzét gyorsan felemésztik a különféle mentett állatok. Amikor fiatalabb volt, írói pályáról ábrándozott, újságíró akart lenni, mint az apja, vagy megírni egy bestsellerregényt, és aztán világ körüli szerzői útra indulni, aminek összes luxusköltségét természetesen a kiadó

állná. Az élet azonban mást produkált: most különböző típusú koporsók előnyeiről és hátrányairól kellett írnia, vagy arról, hogyan vegyük figyelembe elhunyt szeretteink utolsó kívánságait. Sera nem éppen erről ábrándozott, nem ezt tervezte, csakhogy az életében semmi sem úgy alakult, ahogy tervezte, és ha az ember szűkében van a pénznek, nem nagyon válogat. Minden egyes hónap nagyobb veszteséget és egyre több állatot hozott, mint az előző, amittől a költségek egyre feljebb és feljebb csúsztak. A ház régi volt, a tető javításra szorult, Sera pedig az összes spórolt pénzét a legelő végében álló istállóra költötte, hogy össze ne dőljön a következő viharban. A pénz háromszor gyorsabban folyt el, mint amilyen gyorsan bejött. Sera viszont úgy érezte, muszáj továbbra is fenntartania a Rose Menhelyet: megszüntetésének gondolatától álmatlanul forgolódott éjszaka.

– Hát persze – felelte Sera egy teátrális sóhaj kíséretében. – Nem is értem, miért adnak még mindig munkát, miután a szemükbe röhögtem, amikor azt kérték tőlem, varázsoljam egy kicsit „élőbbé” a weboldalukat. De most tényleg! Ha valami vicc, akkor ez az!

Toby kuncogott, amint lehuppant Sera mellé a kanapéra, kinyújtotta, majd felrakta a dohányzóasztalkára zokniba bújtatott, hosszú lábát.

– Remélem, azért jól fizetnek.

– Igen, jól, és amúgy irtó aranyosak, szóval jó munkát akarok végezni.

– Pontosan. Azaz úgy is mondhatnánk: halálpontosan.

– Ne akard eltemetni a népedet.

– Ásd el magad, ha mégis megtetted.

– Halálosan komoly következményei lesznek.

Mindketten nevetésben törtek ki.

Buffy ugatott, majd a szobából kirohant az előszobába, a hátsó ajtóhoz, épp, amikor megszólalt a csengő.

– Tiszta bolond ez a kutya! – mondta Toby, és lerakta a sörét az asztalra. Sera combjára csapott, aztán felállt. – Rendeltem neked. Enyém a kaja, tiéd a tányér. – A kezét nyújtotta Serának, és egy eltúlzott morgással felhúzta a kanapéról.

Serának korgott a gyomra, miközben Toby konyhaszekrényében matatott. Rettenetesen éhes volt, ugyanakkor álmos is a rövid szundikálás után. Elég nagy volt az esélye annak, hogy pizzával teli hassal ki fog nyúlni a kanapén, és megnéz bármilyen filmet, amit kiválasztanak. Az esetek legalább felében mindketten elaludtak, még mielőtt véget ért volna a film. Sera megszámolni se tudta, hányszor aludt el Toby vállán. Még szerencse, hogy csak barátok voltak, mert amúgy is túl fáradt lenne bármiféle romantikázáshoz.

Visszament a nappaliba, kezében papírtörlővel meg evőeszközökkel, amiket valószínűleg nem fognak használni.

– Rendelhetnél volna extra... – Ekkor elakadt a szava. Megdermedt, amint a tekintete a Toby mellett álló férfira esett.

Egy eszeveszetten jóképű, mi több, csodálatos és ésbontón szép férfit látott, aki száz százalék, hogy nem a pizzafutár volt.

Magasságra és testfelépítésre akkora volt, mint Chris Hemsworth, bicepsze feszítette a pólója ujját, szőkésbarna haja művészien összekuszálva, és a hihetetlenül kék szeme szinte beragyogta az egész helyiséget. Szögletes állat pont

a szükséges mennyiségű borosta lepte el, és kissé lebigyesztett, piros ajkát Sera azonnal meg akarta csókolni.

Elakadt a lélegzete. Kétszer is.

Toby megköszörülte a torkát, Sera csak pislogott.

– Nem a pizza érkezett – mondta végül Toby –, hanem Ethan.

Sera ismét pislogott, agyára köd ült a Szentséges Szépség, Batman látványától.

Toby biccentett Sera felé, mintha arra biztatná, ismerje már fel a mellette álló ragyogó Adoniszt.

– Ethan... James? Tudod. A színész. Sárkányos filmek?

Ethan laza léptekkel odasétált Serához, gyönyörűséges ajka lassan mosolyra húzódott.

– Semmi gond. Senki sem ismer fel kard és medvebőr nélkül.

Ahogy elvigyorodott, arcán két kis gödröcske képződött.

Sera felsóhajtott, mielőtt még uralkodni tudott volna magán.

– Segítek, jó? – ajánlotta Ethan, és kivette Sera kezéből az evőeszközöket. Kék szeme ragyogott.

Ahogy elvette a tányérokat is, nagy, meleg keze Sera ujjaihoz ért, amitől mintha villám cikázott volna végig a nő bőrén.

– *Királyok trónja* – bökte ki Sera. – Akkor maga Lord Jasper. Igaza van: kard és medvebőr meg minden nélkül... tényleg... ööö... – Ethan felé intett. – Úgy értem, nem vagy... ööö... ööö... – Sera érezte, ahogy lángba borul az arca.

Toby „beléd-meg-mi-ütött?” arckifejezéssel nézett rá.

– Ethannek támadt egy kis gondja – kezdte.

Ethan lerakta a tányérokat, és bólintott.

– Egy kutya van a hátsó udvaromon. A Gold Coaston voltam dolgozni, és amikor hazaértem, ez a hatalmas, mérges kutya ott ólálkodott a pázsitomon. A szomszédom azt mondja, tegnap keveredett oda. Azt hitte, az enyém. A jóég tudja, hogy ugrott át a kerítésen. – Ethan megrázta a fejét. – Fogalmam sincs, kit hívjak fel, ráadásul vasárnap este van. A szomszédom azt javasolta, hívjam fel magát, Dr. McManus. Azt mondta, talán tud segíteni.

Toby elővette zsebéből a mobilját.

– Bocsánat, de nem látom, hogy hívott volna...

Ethan megvakarta a fejét, és ahogy felemelte a karját, a pólója széle egy icipicit felcsúszott, épp csak annyira, hogy látni engedte izmos hasát és sima, napbarnított bőrét.

– Ó. Nem. Közel lakom, a domb mögött, a Turimetta Beachtől nem messze, és azt gondoltam, inkább eljövök... Nézze, megmondom az igazat. Amúgy is tartok a kutyáktól, ez meg ráadásul mérges. Morog, ugat és habzik a szája.

– Mi az, hogy habzik? – kérdezte Toby aggódó hangon.

Ethan maflán nézett Tobyra.

– Na jó, a habzik talán túlzás. De nagyon mérges, az biztos. Nagyon, nagyon mérges. És nem akartam ott lenni, mert attól féltem, hogy rám ront.

Sera vett egy mély levegőt, leküzdötte a pillanatnyi bénultságot, amit a fickó okozott, és céltudatosan az asztalra helyezte a papírtörölő tekercset.

– Miért nem ment be a házba és csukta be az ajtót? – *Juj. Miért beszélek ilyen természetellenesen magas hangon?*

– És mi van, ha betöri az ablakot, és úgy jön be? – kérdezte Ethan. – Nem tudom, mire képes egy ekkora kutya.

Sera felnevetett, majd hirtelen abbahagyta, amikor látta, hogy a fickó halál komolyan beszél. – Nem lehet, hogy túl sok filmet látott, Mr. James?

– Hívjon csak Ethannek. Amúgy nem látta a *Cujót*? A filmet a gyilkos kutyáról?

– Olvastam a könyvet. De hát az csak kitaláció, nem?

– Ami nem zárja ki, hogy megtörténhet.

– Hát én határozottan kétlem.

– Miért?

– Mert *Cujo* veszett kutya volt. És nálunk, Ausztráliában nincsenek veszett kutyák.

– És mi van, ha tényleg rettentően dühös az a kutya? – Ethannek megrándult az ajka, majd féloldalasan elvigyorgott.

Sera újra felnevetett. Ezúttal tudta, hogy Ethan csak viccel.

– Biztos vagyok benne, hogy a kutya a hátsó kertjében nem Cujo.

– De a film azért jó volt. Abban azért legyen igazam.

– A könyv jobb.

Toby köhintett.

– Na most már elég a Cujo-sztoriból. Ethan, Cujo bernáthegyi volt, és garantálom, hogy egy bernáthegyi lusta megölni bármit, ami nem a vacsorája. Tudja, milyen fajta a kutya?

– Barna – felelte Ethan. – Barna. Nagy. Mérges. Valószínűleg veszett. – Serára vigyorgott, akinek erre megremegett a gyomra, és visszavigyorgott Ethanre.

Toby Serához fordult, és hosszan kifújta a levegőt.

– Kell segítség, vagy inkább tartsam neked melegen a pizzát?

Sera összeráncolta az orrát, és bólintott.

– Inkább legyen meleg a pizza. Vigyáznál Buffyra is?
A neve hallatán Buffy keresztülrontott az előszobán, és megérkezett a nappaliba.

Toby a plafonra emelte a szemét.

– Jobb későn, mint soha.

Ethan sietősen hátralépett harmat, és nekiment a falnak.

– Ez egy pitbull?

Buffy lelkesen csóválva a farkát ráugrott Ethanre, és mancsával pont Ethan ágyékára csapott. Ethan egy „uff” hangot hallatott.

– Buffy! Elég! – Sera megragadta a kutya nyakörvét. – Ezer bocsánat! Amúgy Buffyban van némi staffi vér. Túlzottan barátságos és tökéletesen célratörő.

Ethan szemügyre vette az izgatott kutyát.

– Ez a Buffy nem olyan, mint a vámpírólő kutya?

Sera átadta a kutyát Tobynak.

– Ígérem magának, hogy Buffy határozottan nem tud ölni, max rabolni, és leginkább emberi szíveket.

– Meg egyesek golyóit – tette hozzá Toby, majd Sera felé biccentett a fejével. – Mellesleg ez itt Sera Madden.

– Én vezetem a Rose-t, a kis helyi állatmenhelyet. Ha megadja a címét, találkozunk ott, és onnan elmegyünk a menhelyre.

Ethan kifújta a levegőt, de még mindig az ágyékát markolta.

– Komolyan? Nagyszerű!

Sera Tobyhoz fordult.

– Későre jár. Majd írok, mi van, és lehet, hogy csak reggel jövök Buffyért.

– Nem jössz vissza ma este? – Toby szeme ide-oda cikázott Sera és Ethan között.

– Attól függ, meddig tart a dolog – felelte Sera. – Oké? Toby az ajkát harapdálta.

– Na jó.

Sera megpaskolta Buffy fejét.

– És ne adj neki túl sok pizzát! Lekövérezted, emlékszel?

– Nem kövér, izmos – javította ki Toby.



A kutya nyakán felborzolódtott a szőr, amint mogorván hátrált a gyepen keresztül, amíg neki nem ütközött a medence körüli kerítésnek.

Sera óvatosan megközelítette a nagy, barna német juhász keveréket, amely mérgesnek mérges volt ugyan, de egyáltalán nem látszott veszettnek.

– Ne csináld már, pajtás, te is tudod, hogy nem maradhatsz ott.

A kutya ugatott.

– Minden rendben van? – kérdezte Ethan a terasza biztonságából.

– Szerintem csak a hangja nagy – válaszolta Sera a vállá fölött, majd belenyúlt az övéhez csatolt jutalomfalat-tasakba. – Gyere ide, pajti. Van itt neked valami finomság, rajta van a neved is.

A kutyának nyomban megváltozott a testtartása. Előrelépett, de csak egy féllépésnyit, megszagolta a jutalomfalatot, majd lekapta Sera kinyújtott tenyeréből, és egy szempillantás lenyelte.

– Éhes vagy? Kérsz még? – Sera elővett egy újabb jutalomfalatot. – Kéred? Akkor gyere közelebb.

Sera halkan duruzsolt az ideges állatnak, és amikor a kutya egész közel ment hozzá, egy fürge mozdulattal rátett a nyakára egy pórázzal egybekötött nyakörvet. A kutya rövid ideig ellenkezett, vonaglott, de aztán nyüsztve leült, és szomorú, barna szemekkel nézett Serára.

– Ez igen! – lelkenedett Ethan.

– Csak meg van rémülve, Mr. James. Hozna neki egy kis vizet?

– Csak ha megígéri, hogy Ethannek hív. – Ezzel elvigyorgott, és eltűnt a házban, majd visszatért egy műanyag dobozzal, amit lerakott a teraszra, aztán újra hátrahúzódott.

Sera odaengedte a vízzel teli dobozhoz a kutyát, aki szomjasan lefetyelte a vizet. – Vajon hogy jutott be a kertjébe? – Sera körbepillantott: a telek körbe volt kerítve, és a kerítés meglehetősen magas volt.

– Fogalmam sincs. Gyanítom, hogy valaki idehozta. – Ethan a nadrágja hátsó zsebéből elővette a tárcáját. – Mennyivel tartozom?

– Nekem nem kell fizetnie. A Rose egy bejegyzett menhely. A weboldalunkon van egy link, ha tényleg segíteni és adományozni szeretne. Guglizzon ránk. – Sera rámosolygott a férfirra, az pedig visszamosolygott, amitől az arcán újra megjelentek azok a gödröcskék. Sera röviden kifújta a levegőt. *Jaj, istenem! Nem csoda, hogy filmszínész.* A jóképűnél is jóképűbb volt.

– Azt hiszem, most már visszamehet a barátjához pizázni. – Ezzel Ethan a karját nyújtotta Serának, és a ház

oldala mentén kikísérte az utcára, a szemét mindvégig a kutyán tartva.

– Tobyval nem vagyunk együtt. Csak barátok vagyunk. Ő a menhely állatorvosa. Ma például vittem neki négy kiscicát, akiket egy ház alól mentettem ki.

– Ó, értem. – Ethan kinyújtott kézzel kinyitotta kertkaput. – És mi van, ha nem találja meg a kutya gazdáját? Azért nem szeretném, ha baja esne.

– Akkor majd találunk neki új gazdát. Vagy nálunk marad. Van már egy régi lakónk, egy csenevész Jack Russell terrier, Harry. Senki sem akarta örökbe fogadni, mert kicsit félénk, és valamilyen oknál fogva az emberek nem látnak mélyebbre. Azt akarják, hogy egy kutya azonnal szeresse őket. De vannak kutyák, akikhez idő kell és türelem, és Harry pont ilyen. Amúgy ő a kabalánk. Remélem, egy szép nap valaki örökbe fogadja, de addig szeretgetjük és gondját viseljük, akárcsak ennek a szépfiúnak itt.

– Lenyűgöző, amit csinál. – Ethan újabb fehér fogú mosolyt lövellt Sera felé, és az utcai lámpa fénye úgy világította meg a bőrét, mintha az belülről ragyogna. – Maga minden bizonnyal jó ember, Sera.

Sera elpirult.



– Siri, hívd Tobyt. – Sera ásítózva várta, hogy Toby felvegye.

– Tappancs állatklinika.

– Miért mindig így veszed fel a telefont, amikor tudod, hogy én hívlak?

– Azért, mert így a hivatalos. Na és mi volt a filmsztárnál? Mekkora palotában lakik?

– Nem is palotában lakik, hanem egy régi nyaralóban. Bár elég menő helyen van a telek, úgyhogy valószínűleg egy vagyonba került.

– És a kutya?

– Egy ideges német juhász keverék, aki imádja a májas jutifalatokat.

– Akkor nem Cujo.

– Egyáltalán nem egy Cujo – felelte Sera ásítva. – Na, mindegy is. Halál fáradt vagyok, és zuhanyoznom is kellene.

– Zuhanyozhattál volna nálam is.

– Tudom.

– Dilis.

– Aki mondja.

Toby kuncogott.

Sera áthúzta maga előtt a biztonsági övet, és becsattintotta.

– Reggel átjövök, és összeszedek mindenkit.

– Legyen hideg pizza reggelire?

Sera nevetett.

– Nézz ránk, Herriot. Álmodozók vagyunk. – Ezzel letette, és elképzelte, ahogy lezuhanyzik, aztán bebújik a puha ágyába.

Ethan háza felé pillantott. A veranda fölött pislákolnak a lámpák.

– Hát, pajtás – mondta Sera a furgonja hátuljában fekvő kutyanak –, te aztán jó helyre vesztél el.

MÁSODIK FEJEZET

Sera a hasát dörzsölte és aprókat büfizett, miközben urnák képeit nézegette a telefonja képernyőin. Az átázott és felmelegített pizza reggelire legtöbbször jó ötletnek tűnt, de sosem volt az. Ezt már megtanulhatta volna.

Korán állított be Tobyhoz, még munkakezdés előtt, hogy Toby ránézhesen a német juhász keverékre, akit most már Ernie-nek hívtak, és hogy elhozhassa Buffyt meg a cicacsapatot. Három szelet atomcsípős Margherita pizzával és két kávéval később Sera az irodájában ült, és arra gondolt, bárcsak müzlit reggelizett volna.

Meglátta a megbízást a Békés Szendergés temetkezési vállalatától, és összehúzta a szemöldökét.

Egy izgalmas, új urnakollekciót készülünk piacra dobni. Tudna írni nekünk valami szellemes szöveget a kampányunkhoz? A jövő hét közepéig várjuk az ötleteit.

– Szellemes? Ezek szivatnak, vagy mi? – dünnyögte az orra alatt.

– Sera? – szólt kintről egy hang.

– Itt vagyok az irodában – felelte Sera.

Tia, a menhely fő állatgondozója bedugta a fejét. – Van valami újdonság?

– Van négy kiscica meg az a fickó ott. – Ernie felé biccentett a fejével, aki Sera mögött hevert, és békésen hordyogott. – Csinálnál róla egy fotót? Aztán keress rá, lécci, az interneten. Rakd ki a közösségi oldalainkra, és értesítsd a gyepmestert, hogy itt van nálunk, ha netán keresné valaki. És készítsd elő az egyik kennelt. Az éjszaka hagytam, hogy itt aludjon.

Tia leguggolt a barna kutya mellé.

– Nincs chipje?

– Nincs.

A két nő a fejét csóválta.

– Kiviszem – ajánlotta Tia. – Megnézem, engedelmeskedik-e valamilyen parancsnak.

– Kösz. Meg kell írnom ezt a szöveget a Békés Szendergésnek, különben engem fognak eltemetni. – Dobolt az asztalon az ujjáival. – Ezt a szart!

Ding-ding! A csengő jelezte, hogy valaki belépett a recepcióra.

Tia Sera vállára tette a kezét.

– Maradj. Intézem.

Harminc másodperc múlva Tia megjelent az irodában. Rákvörös volt, és a szeme csészealj nagyságúra kerekedett.

– Ethan James van itt – suttogta. – Űristen! *Ethan James*. – A szívéhez szorította a kezét. – És téged keres.

Sera visszatette a helyére a leesett állát, és bólintott. Kilépett a temetkezési vállalkozástól kapott e-mailből, megpróbálta ledörzsölni az ingéhez tapadt kutyaszőrt, miközben követte Tiát a menhely recepciójához vezető folyosón.

Ethan nekitámaszkodott a recepciós asztalnak, hosszú lábát bokánál keresztberakta, a farmerja alól motoros csizma kandikált ki. Kezét lazán zsebre tette, és feszes, fehér pólója rátapadt szoborszerű teste minden egyes izmára.

Amikor megpillantotta Serát, kiegyenesedett, és arcára széles mosoly ült.

Sera visszamosolygott, és bosszúsan konstatálta, hogy az arca lángra lobbant.

– Ethan. Helló. Minden rendben? Ugye nincs a kertjében újabb kutya?

Ethan hátracsapta a fejét, és felnevetett: mintha nap-sütés áradt volna belőle. Sera hallotta, ahogy Tia kifújta a levegőt.

– Úristen!

– Tudom, oké? – suttogta.

– Nincs több kutya – mondta Ethan. – Itt jártam a közelben, és szerettem volna tudni, hogy van a barátunk. Megtalálták a gazdáját?

– Ó. Hát ez... Ööö. Nahát! Milyen kedves magától. – Sera minden erejét bevetve igyekezett Ethan szemére fókuszálni, nem pedig széles mellkasára vagy izmos karjára vagy arra, hogyan feszül a combján a farmer. – Sajnos nincs chipelve, így nem tudjuk, honnan került ide. Kirakjuk mindenhová a fotóját, és egy hétig itt tartjuk, hátha előkerülnek a gazdái. Bár nem nagyon hiszem.

Ethan bólintott. A már-már túlzottan széles vállalai megemelkedtek, majd leereszkedtek, ahogy sóhajtott egy mélyet, miközben körbepillantott a recepción. Makulátlan tisztság uralkodott. A fal mellett egy régi pufi kanapé állt, rajta kopott, barna pléd, a sarokban egy kávéfőző, mellette egy csomó porceláncsésze, ami Rose nagy-

mamától maradt Serára, az egyik falat állatok polaroid fotói díszítették, mindazoké az állatoké, akiket a Rose megmentett. Számptalan boldog, szőrös pofi – a jutalom mindezt az elképesztően sok munkáért, amit Sera és a csapata végzett a menhelyen.

– Maga mentette meg mindegyik állatot? – kérdezte Ethan, és a falhoz lépett, hogy közelebből is megvizsgálja a fotókat.

– A csapatom – felelte Sera, és bár igyekezett nem nézni a férfi izmos fenekét, nem igazán sikerült neki. – Hamarosan a haverja fotója is itt lesz a falon. Tia, megkérhetlek, hogy hozd ide Ernie-t?

Tia meg se mozdult, és tátott szájjal továbbra is Ethant bámulta.

– Tia – sziszegte Sera a szája sarkából, és finoman oldalba bökte Tiát. – Ernie-t. Tudod. Az irodámban van.

Tia csak pislogott.

– Jaj, bocs! – fújta ki hangosan a levegőt. – Hozom máris.

– Ernie? – kérdezte Ethan.

– Toby szereti a tévésorozatok szereplőiről elnevezni a mentett állatainkat. Mos épp a *Szezám utca* van soron. A cicákat, akiket tegnap mentettem, úgy nevezte el, hogy Grover, Süti szörny, Nagy madár és Abby.

– Szellemes. Ti ketten... jó kis csapat vagytok.

– Hát igen. Valóban.

Ethan bólintott.

– És maga itt lakik? A menhelyen?

– A ház hátsó fele az enyém, az első fele a menhelyé. A kennelek és a macskaketrecek a ház oldalánál vannak. Van egy istálló is, és egy elég nagy legelő.

Tia és Ernie rontottak be a szobába, és Ethan gyorsan hátralépett kettőt, majd megbotlott a kanapében, aztán nekizuhant a falnak.

– Itt van – mondta áradozva Tia.

– Úgy látom, minden rendben vele. – Ethan fél lépést előrelépett. – Remek. Szuper.

Sera megfogta Ernie pórázát.

– Átvesszem, Tia. Lenne kedved ránézni a többi kutyára és a cicákra is? Majd később találunk Ernie-nek is egy jó helyet.

Tia lelombozódott.

– Hát persze. – Szerelmes szemekkel nézett Ethanre, majd kezet nyújtott neki. – El se tudom mondani, mennyire örülök, hogy találkoztunk.

– Én is örülök – visszahangozta Ethan, és megrázta a kezét, de fél szemét le nem vette a kutyáról. – Ernie-nek mázija van, hogy ide került.

Tia nyakig elvörösödött, miközben hol Ethanre, hol Serára pillogott.

– Csinálhatok egy szelfit? – bökte ki hirtelen.

– Tia! Ethan, bocsánat. Nem muszáj – szabadkozott Sera.

– Semmi gond. Adja ide a mobilját, Tia. Nagyon jó vagyok szelfikészítésben.

Ethan kivette a mobilt Tia remegő kezéből, majd a kutyától minél messzebbi sarokba húzta Tiát, lazán átölelte a vállát, fejét épphogy hozzáérintette Tia fejéhez, és lőtt egy fotót.

– Nézze meg, és szóljon, ha csináljunk újat – mondta Ethan, miközben visszaszolgáltatta Tiának a telefont.

Tia boldogan kuncogott.

– Csodás! – lelkenvedett, szinte rá sem nézve a képernyőre. Ezzel vihogva kisietett.

– Ez igazán kedves volt magától – mondta Sera.

– Ugyan! Ha nem lennének rajongók, senki sem lennék.

– Szerintem meg a tehetség előbb-utóbb elviszi az embert valahová.

Ethan nevetett.

– Remélem, így lesz. De ha egy színész senkit sem érdekel, nem számít, mennyire tehetséges. – Megvonta a vállát, miközben arcára félmosoly ült ki.

Serának összeszorult a gyomra. Csak azokra a gödröcskékre tudott figyelni, a mély, imádni való és pokolian cuki gödröcskékre. – Szóval... ö... ö... – Sera ekkor vett egy mély levegőt, amitől többé-kevésbé megnyugodott, és újra nekikezdett az előző mondatnak. – Szóval Ernie épp sétálni készül. Szeretné elvinni?

Ethan oldalra billentette a fejét.

– Ugyan, Sera. Szerintem tudja, mi erre a válaszom. De ha maga viszi, akkor csatlakozhatok? Szeretnék megosztani magával valamit.



A Sera birtokának szélén húzódó bozótos mentén sétáltak. Az ősi homokkő ösvény maradványait por lepte, és hatalmas gumifák árnyékolták.

Ethan ment elől, hátra-hátrapillantva a vállá fölött a mögötte pár lépésnyire araszó Ernie-re. Sera rövid pórázon tartotta a kutyát, és igyekezett nem bámulni Ethan duzzadó hátizmait.